

“Les entrevistes em fan patir molt”

Julia Otero, la lluna en un cove

Set milions d'espectadors tenen una cita amb ella. Concita adscripcions i desaprovacions, però no deixa indiferent. És Julia Otero.

• Tinc fama de ser esquerpa”.

JORDI MORERA

Ha seduït càmeres, ha anunciat rebai-xes, s'ha pres un any sabàtic i ara torna a rondar per TVE, cada dimecres. Diuen que si et trobes un gallec al replà d'una escala no pots saber mai si puja o baixa, però Julia Otero hi deu ser l'excepció. Ella ve de *La Lluna* i té clar que va encara més amunt.

—*Com el portes, el salt de la barrera que separa el periodista del personatge?*

—No gaire bé. Les entrevistes em fan patir molt, perquè em fico més a la pell del que me la fa que a la meva, i ho passo

malament. La pregunta clau és: *¿sóc capaç de dir alguna cosa que interessi la gent? I com que la resposta és no, pateixo.*

—*Doncs dóna la impressió que l'has jugat molt bé, el paper de personatge popular...*

—Això no és cert. Fixa't que l'any 1990 jo no concedia entrevistes, perquè no estava en actiu a televisió. Jo no tinc perquè explicar què faig o amb qui vaig de vacances. No vull anar de personatge. I el pitjor és que quan vaig convertir-m'hi no estava preparada. Per ser famós no fas

meritatge. T'agradi o no, has d'entrar en aquest joc. És perillós no fer-ho.

—*Però una mica sí que et deixes festejar...*

—Potser dóna aquesta impressió, però a la premsa del cor no t'hi fiques, t'hi fiquen. La primera vegada que vaig ser portada d'una d'aquestes revistes no havia ni tan sols concedit l'entrevista. Entre la gent d'aquest tipus de premsa tinc fama de ser molt esquerpa. He arribat al punt de concedir una entrevista amb la condició que no em posin a la portada. I m'ha costat mesos fer-los comprendre que jo

no accepto fer paperets. Ja no em demanen reportatges familiars, amb el meu marit. Ni fotos amb banyador a l'estiu, ni reportatges esquiant a l'hivern. Ara, si vaig al sopar del Planeta i em trauen la foto sopant és cosa seva.

—*Aquest se suposa que és el preu de ser un dels rostres privilegiats que, feu el que feu, teniu un mínim de 5 milions d'espectadors assegurats...*

—No n'estic tan segura. Un presentador popular no salva un programa dolent, com tampoc una idea excel·lent funciona sense un gran professional que el condueixi. El que sí que és cert és que sent popular pots fer una bona audiència el primer dia. Al debut de *La Ronda* vam arribar gairebé als 7 milions.

—*¿Vius obsessionada per les audiències?*

—Mira, al primer programa de *La Ronda* vaig tenir sis milions nou-cents dos mil espectadors, al segon sis milions dos-cents mil i al tercer sis milions vuit-cents cinquanta-dos mil. M'ho sé de memòria, m'ho diuen i repeteixen dos dies després de cada programa. En canvi, quan feia *La Luna*, el 1989, no rebia els índexs d'audiència fins al cap de tres mesos. És el gran canvi de la televisió a l'estat espanyol en un any, per la competència de les privades.

—*La Ronda és un collage que inclou debat, música, entrevistes i una repassada final a l'alcova. ¿No és molt per una hora?*

—A TV3, Puyal té la sort de disposar de temps obert, però a mi TVE em dona 55 minuts molt justs. El meu projecte era d'una hora i mitja, i la tele l'ha escurçat sense deixar-me traure cap de les parts.

—*Hi ha un teòric nord-americà que assegura que quan la televisió fa més mal és quan vol fer creure a l'espectador que hi ha reflexió o debat, i es limita a fer espectacle. A aquest senyor, Neil Postman, no crec que li agradés el teu programa.*

—Té tota la raó del món. Però a veure qui és el primer que para el carro. La competitivitat és molt bèstia. Ara, per exemple, *La Luna* seria un programa de segona cadena. En aquests moments, l'entrevista d'una hora amb un sol personatge no trobaria cap horari *prime time* a la primera cadena. Abans la gent firmava per 52 programes, després es va passar a fer-ho per 28, i ara jo he firmat per 13 espais de *La Ronda*. Si no dona una audiència bona, no renovarem el contracte. Als Estats Units, els protagonistes de les telesèries cobren els divendres la setma-

nada, i si no ha funcionat l'audiència no cal que tornin el dilluns següent. Això és molt fort, i anem cap aquí.

—*¿Com ho acceptaria, el teu ego, passar a la segona cadena?*

—No em faria res en absolut tornar a fer *La Luna* i passar a la segona. Però confesso que em venia molt de gust fer un tipus d'espai més àgil. Estava saturada

“És absurd pensar que sóc de dretes per ser gallega. Ni he de ser convergent per ser catalana”.

de l'entrevista a fons. Són les més difícils de fer. Vols mostrar tant de la seva vida i trajectòria que sempre tens l'angoixa de no haver explicat l'essencial del personatge.

—*En el teu programa explotes la teva sensualitat amb la càmera i exageres una mica la teva picardia, amb el joc de portar tots els convidats al teu llit, a l'alcova final...*

—Es tracta simplement de picar l'ullet a l'espectador, de convidar-lo a participar. No és tant el joc de la seducció com un argument estètic perquè el públic participi des de casa. Aquesta sí que és una constant meua, una obsessió.

—*¿Un somriure teu davant la càmera*

“El millor camí per a ser feminista és ser coqueta, perquè deixes al contrari sense armes”.

pot arreglar-ho tot?

—O espatllar-ho. A mi m'han passat les dues coses, perquè a vegades has de buscar la sortida més adequada. El do de l'oportunitat és molt important en televisió. Tant com en la vida.

—*Però deu recordar aquell somriure a Gary Kasparov, mirant-lo als ulls per dir-li que era molt guapo. Aquell dia*

molts van lamentar no haver après mai a jugar a escacs.

—Sí, ho recordo perquè va sortir bé. Kasparov ho ha aconseguit tot a la vida, als 23 anys, i això és perillós. Sempre deixa anar el mateix discurs, i m'hi la vaig jugar interrompent-lo per dir-li que tenia uns ulls blaus preciosos. Abans de fer-ho temia que deixés el plató dient que sóc una mal educada i una frívola. Però a vegades una frivolidat és útil per trencar el gel.

—*Una altra possibilitat és la provocació, l'estil d'entrevista molt més dura. ¿T'hi veus?*

—A mi, em costa molt posar-me agressiva. A no ser que vegi una persona que ho sigui molt ella, d'agressiva. Però fins i tot en aquests casos —i penso en Mario Conde—, no em surt fer-ho. Home, visceralment m'hauria encantat fer-li una entrevista dura a Espartaco Santoni quan va publicar el seu llibre, però llavors jo no tenia programa i ara ell ja està passat de moda.

—*¿Li l'hauries feta a Hussein?*

—Per començar ell no deixaria que l'entrevistés una dona. I si fos en les condicions que ho va fer Luis Marinas, anant a camp contrari, a l'Iraq, i sol davant d'ell, és impensable fer-li una entrevista molt dura. La meua pregunta seria qui li dona dret a jugar amb vides humanes. Jo no crec que tingués ganes de somriure, però a ell encara li costaria més.

—*¿Com has viscut la guerra?*

—Personalment, i com a dona d'un presentador d'informatius, m'he hagut de passar les nits pendent del telèfon per veure si mobilitzaven el Ramon per algun programa especial de TV3. I ho he patit amb angoixa perquè en moments com aquest et fas preguntes més transcendents, descobreixes que la televisió no serveix per a gran cosa i acabes tenint molta por de caure en frivolidats quan passen coses tan greus.

—*Et donaré una exclusiva: d'aquí a poc temps el Ramon Pellicer i la Julia Otero, marit i muller, presentaran un programa de televisió junts.*

—Això no passarà mai. Als Estats Units, crec que a la NBC, hi ha un matrimoni de presentadors que funciona molt bé. Aquí és molt difícil, i a més la filosofia de la parella presentant un espai des del menjador de casa seva, que és el que podria vendre, no m'interessa.

—*¿Et va saber greu llegir la crítica d'un diari dient que, al cap d'any, el Ramon va demostrar que canta molt millor que tu?*

—Vam riure moltíssim. Ja es veia venir, quan ens vam adonar de la coincidència que tots dos cantaríem, però vaja, no ens interessa fer cap duo ni assagem mai a casa, t'ho asseguro.

—*¿A quantes propostes per a fer cinema has dit que no?*

—Només n'he tingut una, fa un any i mig, i era molt informal, d'aquestes que ja busquen que diguis que no.

—*¿Això vol dir que si reps una proposta formal per fer el salt a la pantalla gran diries que sí?*

—No, tinc molt sentit del ridícul i no ho faria, perquè no estic preparada. Com que sóc molt prudent, no acostumo a assegurar que no faré mai una cosa a la vida, perquè no m'agrada haver de claudicar ni veure la gent que ho fa.

—*¿I quants cops has hagut de fer-ho?*

—De moment, no m'he notat que hagi canviat en res ni m'hagi contradit. No puc ser contundent perquè potser d'aquí a 10 anys se'm creuin els cables.

—*Però és clar que et cuides molt. Per exemple, no deixant fer-te cap foto sense una sessió de maquillatge.*

—És lògic. Al matí jo estic visible per treballar, no per posar. Tinc al·lèrgies, rinitis. No accepto que em facin fotos de qualsevol manera. Però no és per estar molt més guapa, és per estar com cal. A la tele passa el mateix, hi ha gent que es nega a maquillar-se i no entén que ho fem perquè apareguin naturals davant dels focus, i no per fer-los més macos.

—*¿Et tempta l'aventura de la televisió nord-americana?*

—No m'hi veig. És un tipus de societat bastant difícil i dura.

—*¿Potser preferiries la televisió gallega, al teu país de naixement?*

—Si hagués de triar entre les dues, agafaria la nord-americana. M'ho prendria com un altre món i un altra forma de treballar. I és clar que seria una tortura, un aprenentatge molt dur. Però no és que tingui res contra la tele gallega, al contrari. Els havia proposat un programa i no el van voler. Tampoc a TV3 em van acceptar com a presentadora...

—*Explica-ho, si et plau.*

—Doncs, a TV3 vaig fer unes proves, i, de set noies, sis van passar la primera prova i jo no. No vaig arribar a fer el casting. Al cap d'un temps vaig saber que no m'ho havien deixat intentar pel fet de ser gallega. Podien haver-ho provat, ¿no? I a Galícia tenia feta una proposta de programa, però va coincidir amb una crisi política i la televisió va estar uns

mesos molt poc operativa.

—*Ara et deu fer gràcia, tot això...*

—No, no ho recordo amb cap simpatia, perquè em vaig empenyar molt. Ho vaig trobar injust. I no estic malament amb TV3, però sí que recordo que llavors ho vaig passar molt malament.

—*Parles bé el gallec?*

—Bastant. La meua família sempre l'ha parlat. Se'm podria reciclar fàcilment, perquè la veritat és que estic bastant desnaturalitzada. Porto des dels dos anys aquí.

—*I tens els trets típics i tòpics dels gallecs?*

—No crec. El poble gallec ha estat molt maltractat, i com que no té un caràcter rebel, ha preferit marxar que no lluitar. Ara fa uns anys que es comencen a buscar les pessigolles, ja hi ha *moguda*. El gallec és molt hàbil per no despullar-se en públic si no vol. Ara, si vol, sap ser obert. L'únic que passa és que és prou intel·ligent per no caure en la provocació.

—*Veus, jo he començat l'entrevista dient-te que si t'havies convertit en persona te és perquè et deixaves...*

—No, ni molt menys. Sóc molt més difícil del que et penses. Truca a *Lecturas* o a *Semana* i deman'ls què pensen de mi. M'ha costat mesos convèncer-los i ara, com que tenen sentit del ridícul, em demanen disculpes abans de preguntar-me sobre el meu marit, o sobre quants fills penso tenir. Però després, acaben publicant només les respostes a preguntes personals. Tu també podries manipular aquesta entrevista i traure un titular sensacionalista...

—*Ja en tinc pensat un de bo, per a La Voz de Galicia: "Abans la tortura nord-americana que treballar a la tele gallega"...*

—Exactament, però tu saps que és fals. Una revista ha titulat "No me gusta nada mi imagen" simplement perquè jo havia contestat que mai no acabo d'estar satisfeta de mi mateixa. Acabaré com la Milà, només acceptant entrevistes a la ràdio.

—*No he sentit mai que et definissis políticament. Digue's-me almenys si ets gallega, en aquest sentit.*

—És absurd pensar que sóc de dretes per ser gallega. Ni he de ser convergent

per ser catalana, ni tampoc Espanya és socialista. En tot cas, per les meves obres se'm pot conèixer. Ja es veu en quina línia estic, i és clar que no puc ser de Fuerza Nueva...

—*No t'ho recomano. No és el que té més futur...*

—Vull dir que m'he pronunciat en algunes coses sobretot en temes feministes, perquè hi ha opcions que jo defenso, i sobre això ja tens elements per saber on trepitjo.

—*Deus ser un clar exponent del feminisme femení...*

—Quan començava el moviment feminista, jo odiava els que a la tele preguntaven a una dona si era feminista o femení. A mi, em sembla que el millor camí per ser feminista és ser coqueta, perquè deixes el contrari sense armes. El tòpic és que la feminista no es dutxa, no es maquilla, no es renta, no es pentina. I a mi, en canvi, m'encanta que m'encenguin la cigarreta o que m'obrin la porta.

—*M'hauràs de perdonar, no fumo. Potser això de la porta...*

Carles Capdevila

Freqüències

Barcelona (Barcelonès)	FM 100.8 MHz
Igualada (Anoia)	FM 106.9 MHz
Sant Pere de Ribes (Garraf)	FM 106.3 MHz
Vic (Osona)	FM 104.7 MHz
Tarragona (Tarragonès)	FM 88.8 MHz
Tortosa (Baix Ebre)	FM 90.7 MHz
Lleida (Segrià)	FM 87.9 MHz
Girona (Gironès)	FM 106.2 MHz
Balears	FM 90.1 MHz
Andorra	FM 105.4 MHz

LA RÀDIO DE CATALUNYA